

РЕШЕНИЕ

№ 2830

гр. София, 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 29.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **96** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал. 4 вр. с чл.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Е. В. Ц., гражданин на Руската Федерация, с международен паспорт №[ЕИК], издаден на 27.07.2017 г., валиден до 27.07.2027 г. срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 28.11.2022 г. от генералния консул на Република България в С. П., Р. Федерация.

Жалбоподателката твърди, че оспорваният отказ е постановен в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Конкретно сочи, че индивидуалният административен акт не е мотивиран – не съдържа конкретни фактически основания, съгласно изискването на чл. 59, ал.2, т. 4 АПК. Претендира и допуснати нарушения на чл.35 от АПК. Посочва, че е представител на Търговско представителство (ТП) „А. Декор“, което е вписано в Българската търговско-промишлена палата (Б.) и поддържа, че е изпълнено условието на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ за издаване на исканата виза. Възразява против посоченото в отказа становище за фиктивно изпълнение на изискванията. Заявява нарушения на чл. 14 и чл. 6, ал. 1 от ЕКЗПЧ от страна на българската държава. Ангажира доказателства. Моли административният акт да се отмени и върне на органа за ново произнасяне по заявлението за издаване на виза. Претендира присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът, Генерален консул на Република България в [населено място], Р.

Федерация, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, представя административната преписка и допълнително доказателства във връзка с компетентността на органа. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза тип D, регистрирано под № 8159 от 27.09.2021г. (л. 55) жалбоподателката Е. Ц., гражданин на Р. Федерация, [дата на раждане] в Л., СССР, с международен паспорт №[ЕИК], издаден на 27.07.2017 г., е подала до Посолството на Република България в [населено място], Р. Федерация, искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. В заявлението е посочено, че Ц. е генерален директор на „А. Декор“, а целта на пътуването е бизнес. В тази връзка е направено искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, като търговски представител на „А. Декор“, със седалище [населено място], Р. Федерация и са представени: решение за регистрация на Търговско представителство, сертификат от БТПП, договор за наем, декларация за адрес, свидетелство за съдимост, медицинска застраховка, справка за банкова сметка и наличие на парични средства по нея.

Съгласно представените доказателства за регистрация на Търговско представителство, с решение от 01.09.2022г. е вписано в Б. ТП с наименование „А. Декор“, със седалище [населено място], Р. Федерация, което е с правен статут - неюридическо лице без право на стопанска дейност. За сферата на дейност е вписано: производство, услуги. За дейности за делови контакти е посочено: интериорен дизайн, производство на електрически корнизи, като е посочен и адреса на ТП в РБългария. Търговското представителство се представлява по право от жалбоподателката Е. В. Ц.. Тези обстоятелства са отразени и в представения сертификат от 21.09.2022г. за представителството от Б..

На 28.11.2022г. на жалбоподателката е връчен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 и т. 24 от ЗЧРБ. За фактически основания за отказа е посочено: „След извършена проверка са налице основателни съмнения за фиктивно изпълнение на чл. 24, ал.1, т.8 от ЗЧРБ“.

От жалбоподателката в хода на производството са представени следните писмени доказателства: извлечение от регистъра на юридическите лица по седалище на дружеството; банково извлечение на дружеството за м.11 и 12.2022 г.; 2 бр. договори за доставка (от 11.01.2022 г. и 10.01.2022 г.); договор за преводачески услуги от 01.12.2022 г.; договор за информационно сътрудничество от 01.10.2022 г.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция “Миграция” и ДАНС са изискани и представени доказателства за съгласувателната процедура по заявлението на жалбоподателката за издаване на виза от 27.09.2022г. От дирекция „Миграция“ МВР е представено писмо рег. № 536400-10486 от 27.02.2023г. (л. 141), от което е видно, че по повод на конкретното заявление за виза е изразено отрицателно становище, на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24, въз основа на получено от сектор

„Миграция“ при ОДМВР – В. с рег. № 365р - 62851/27.10.2022 г. становище, и след разглеждане на представените от апликанта документи. В писмото е направено отбелязване, че становището на дирекция „Миграция“ е отразено в поле „Резолуции, становища, бележки“ в искането за виза. От приложеното копие на справка рег. № 365р-62851 от 27.10.2022 г. и копие на диалога по съгласуването (л. 142-147) е видно отрицателното становище на сектор „Миграция“ - В., а мотивите са, че декларирания пред Б., годишен доход на дружеството за 2021 г. е около 110 000 лева. При средна работна заплата в П. около 2 500 лева на месец следва, че само за заплати на дружеството, при наети 5 служители са му необходими около 150 000 лв. годишно в допълнение, на което са режийните разходи съпровождащи съществуването на една фирма. В тази връзка е обоснован извод, че търговското дружество не осъществява ефективна икономическа дейност и не следва търговският представител на фирмата да се установява в Република България, преди дружеството да е доказало икономическа ефективност от разширяването на дейността си, както и преди да е доказало целесъобразността от установяването на негови представители на територията на Република България. Преценено е, че са налице основателни съмнения за фиктивно изпълнение на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ с цел получаване на разрешение за пребиваване.

От зам.-председателя на ДАНС е представено писмо рег. № М-3851 от 21.02.2023 г. по опис на ДАНС с посочване, че от страна на ТД „НС“ – В. е изразено положително становище. По делото е постъпило и писмо рег. № М-4779 от 24.02.2023 г. по опис на ДАНС, в което пък е отразено, че от ТД „НС“ – В. е изразено становище, подкрепящо отрицателното становище на дирекция „Миграция“. След дадени от съда указания е представено уточнително писмо рег. № М-5822 от 16.03.2023 г. (л. 154) на зам.-председателя на ДАНС, в което е посочено, че правилното становище е това с рег. № М-3851 от 21.02.2023 г. по опис на ДАНС, с което е дадено положително становище на регистрираната молба за дългосрочна виза на руската гражданка Е. Ц..

Предвид гореизложеното и с оглед представеното копие на становище на сектор „Миграция“ - В., като изхождащо от административен орган, и дадено в кръга на неговата компетентност - в рамките на съгласувателната процедура, като неоспорено и неопровергано от други доказателства по делото, съдът цени като официален документ с обвързваща доказателствена сила за изложените в него данни и обстоятелства, по смисъла на чл.179 ГПК вр. чл.144 АПК.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата до съда е подадена на 09.12.2022г. (по пощата) от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 28.11.2022г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателката претендира и обосновава засягане правата ѝ по чл. 6 и чл. 14 ЕКПЧ. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждане по съществуването на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са

административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от представен Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи (л. 65) и Решение № 67/02.02.2018 г. на МС на Република България (л. 66).

Отказът е издаден в писмена форма, като лаконично са посочени фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Формално е спазена изискващата се форма тъй като отказът е издаден по предвидения в чл. 34, ал.1 от Наредбата образец - Приложение 7. Въпрос по същество и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ - обективирани в частта „бележки“, съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - “Наредбата”/ НУРИВОВР. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Към момента на издаване на обжалваният административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. Съгласно чл. 4 от Акта относно условията за присъединяване на Р. България и Румъния, разпоредбите на достиженията на правото на Шенген, посочени в Приложение II към Акта, са задължителни и се прилагат в Р. България от датата на присъединяване (1.01.2007 г.). След приемането на Решение (ЕС) 2018/934 на Съвета от 25 юни 2018г. относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния, обнародвано Обн. Л. ОВ. бр.165 от 2 юли 2018г., към изискванията за форма и съдържание, както и основанията за отказ, са приложими само основания, предвидени във Визовия кодекс – понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), последно изменен с Регламент (ЕС) 2019/1155. С Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24

ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19, запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. (...) Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ е издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита".

В светлината на цитираното тълкуване, дадено от СЕС, настоящият състав приема, че оспореният отказ е в предвидената от закона писмена форма и формално съдържа реквизитите на ВК/Визовия кодекс/, посочени по-горе съобразен и с практиката на СЕС по дело по съединени дела С-225/19 и С-226/19. Не се налага отмяна на отказа в условията на чл. 146, т. 2 от АПК, като съдът приема, че е била спазена предвидената форма на обжалваният акт. Съдът приема също, че в случая е била изцяло спазена процедурата от административният орган издал акта и съдът не констатира допуснато съществено процесуално нарушение, което е ограничило правата на жалбоподателката в образуваното административно производство. Не са налице процесуални нарушения, които да са съществени и като такива да представляват самостоятелна отмяна на отказа в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Актът е издаден при правилно приложение на материалния закон. В конкретния случай жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България, вид D. Заявлението е подадено на основание чл.24, ал.1, т.6 ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредба, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл.15, ал.1 и са представители на чуждестранни търговски дружества, регистрирани в Българската търговско-промишлена палата, след проверка и оценка на представените документи относно активност и данъчна изрядност на дружеството, и относно планираните дейности на представителството.

Като правно основание за отказ на заявления вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.17 и т. 24 от ЗЧРБ. Съгласно материалноправното основание по чл. 10, ал. 1, т.17 от ЗЧРБ отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато: "не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит". Съгласно чл. 10, ал. 1, т.24 от ЗЧРБ, отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато: са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

Становището за отказ, дадено в хода на съгласувателната процедура от органите на сектор Миграция - В., кореспондира и обосновава мотивите на самия отказ, а именно, че са налице основателни съмнения за фиктивно изпълнение на изискванията на чл.

24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ с цел получаване на разрешение за пребиваване. Тази възможност в случая е и законово закрепена в разпоредбата на чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ. Специфичното изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразеното становище на дирекция "Миграция" допълват мотивите на оспорения отказ, тъй като мотивите могат да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт (в този смисъл Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила).

Според чл.34, ал.1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. Съдът намира, че заключението на съгласуващия орган от сектор „Миграция“ – В. (ведно с мотивите му – обсъдени по фактите), съответства на доказателствата и в тази връзка е обоснован изводът, че търговското дружество не осъществява ефективна икономическа дейност и не следва търговският представител на фирмата да се установява в Република България, преди дружеството да е доказало икономическа ефективност от разширяването на дейността си, както и преди да е доказало целесъобразността от установяването на неговият представител на територията на Република България. В случая, в административното производство се установява единствено, че Е. Ц. е вписана като търговски представител на чуждестранно юридическо лице в регистъра на Б.. Предметът на дейността, която жалбоподателката е следвало да осъществява, не може да се конкретизира от съдържанието на Решение за вписване в единния търговски регистър на Българска търговско-промишлена палата за вписване на търговско представителство с наименование А. Декор, регистрирано по правото на Руската Федерация, тъй като в това решение дейността на представителството е описана твърде общо – производство, услуги. Следва да се отбележи още, че няма доказателства относно данъчна изрядност на дружеството и относно планираните дейности на представителството, а документи относно активността на дружеството са представени пред съда, но не и в хода на административното производство преди постановяване на процесния отказ (видно от обсъденото по фактите за представените със заявлението документи и допълнително представените пред съда), поради което е обоснован изводът, че не е доказана достоверна цел на пребиваване. Тези документи като частни без достоверна дата, съгласно чл.181 ГПК, не биха могли да обвържат съда с доказателствена сила. Фактът, че са представени едва пред съда подкрепят извода, че са съставени с оглед на настоящето производство. От друга страна, дори това да не е така, от съдържанието им не може да се направи извод, че дружеството А. декор осъществява реална търговска дейност, доколкото по своя предмет, представените договори са рамкови споразумения за сътрудничество и не доказват конкретна

поръчка или дейност, осъществена от дружеството, обвързана с конкретно заплащане. Относно втората предпоставка за издаване на виза - условията на престоя, няма приложения към заявлението за виза доказателства за финансовият ресурс на чуждестранното юридическо лице и получаваните от жалбоподателката възнаграждения.

Предвид на изложеното до тук, то необосновано се твърди, че е нарушено правото на защита, или каквото и да е друго процесуално право на жалбоподателя предвидено по националното право или по чл.6, ал.1 от Конвенцията. Направеното изявление в мотивите на административния орган е дало възможност на лицето да разбере основанията за отказ срещу които е изложил съображения в жалбата. Преди издаването на акта, е била извършена съгласувателната процедура между отделните компетентни органи и фактическата обстановка е била изяснена. Специфичното изискване за провеждане на административна съгласувателна процедура и изразеното становище на Дирекция "Миграция" допълват мотивите на оспорения отказ, тъй като мотивите могат да съществуват в документ, съставен от друг орган преди издаването на обжалвания индивидуален административен акт. Необосновано се твърди и че по отношение на жалбоподателката е осъществена пряка дискриминация, като същата била третирана по-неблагоприятно, отколкото са третирани други лица, граждани на трети страни, при сходни обстоятелства. Такива данни не са налице по делото.

Освен горното, що се касае до защитените права по Конвенцията и оплаквания за нарушаването им, ЕСПЧ във връзка с чл. 2, параграф 1 от Протокол 4 към конвенцията, е посочил, "Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея и договарящите държави имат право - като въпрос на добре установено международно право и предмет на техни задължения по международното право, включително и по Конвенцията - да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци" - така по делото *Sisojeva v. Latvia*, пар 99, както и *Chahal v. UK*, параграф 73. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни на дългосрочно пребиваване в държава-членка на Европейския съюз. Т. право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. В националното право няма действаща правна норма, в това число и международен договор, който пряко да създава права на чужденеца за пребиваване на територията на страната. Следователно, не е налице субективно право, което да бъде нарушено от отказа да се разреши право на дългосрочно пребиваване в страната.

Жалбата е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ. Предвид изхода на делото и претенцията за разноски от ответника, такива следва да му се присъдят в размер на 100 лева, съгласно чл. 78,

ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд – София- град, I отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. В. Ц., гражданин на Руската Федерация, с международен паспорт №[ЕИК], издаден на 27.07.2017 г., валиден до 27.07.2027 г., против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D, издаден на 28.11.2022 г. от генералния консул на Република България в С. П., Р. Федерация.

ОСЪЖДА Е. В. Ц., гражданин на Руската Федерация, с международен паспорт №[ЕИК], издаден на 27.07.2017 г., валиден до 27.07.2027 г., да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: